

Příběh Aleny Dofkové

Byl podzim roku 1949, když se v krajině mezi Lukovským a Dolní Vsí narodila Alena. Přišla na svět do rodiny, kde práce nebyla jen povinností, ale způsobem života. Dětství prožila obklopená zemědělským hospodářstvím, vůní hlíny a rytmem přírody. Její rodiče byli lidé pevní, odhodlaní – a právě jejich síla se stala prvním tichým odkazem, který si nesla dál.

Padesátá léta však nebyla jednoduchá. Rodina byla pod tlakem doby donucena vstoupit do družstva. Přesto si zachovala důstojnost a soudržnost. Alena tak už od útlého věku vnímala, že život není vždy spravedlivý, ale že stojí za to v něm obstát se vztyčenou hlavou.

Ve škole vynikala pečlivostí a zodpovědností. Když se rozhodovala o své budoucnosti, zvolila ekonomii – obor, který spojoval řád, logiku i porozumění světu. Studium v Praze pro ni nebylo jen cestou k profesi, ale i k poznání sebe sama. Byla to doba, kdy si začala uvědomovat, že chce nejen rozumět věcem, ale také předávat své znalosti dál.

A právě tehdy se zrodila její životní vášeň – učení.

Po studiích se vydala na cestu pedagoga. Stala se učitelkou, která nebrala svou práci jako rutinu, ale jako poslání. Každý student pro ni byl osobností, každý den novou výzvou. Nezůstala však stát na místě – dál se vzdělávala, hledala nové přístupy a postupně se zapojovala i do širších pedagogických aktivit.

Její profesní dráha ji zavedla až k významným projektům ve vzdělávání. Podílela se na zavádění nových forem výuky, věnovala se distančnímu vzdělávání v době, kdy to nebylo samozřejmostí, a spolupracovala s univerzitami i odbornými institucemi. Byla u změn, které pomáhaly modernizovat školství – a mnohé z nich sama aktivně utvářela.

Zároveň však nikdy neztratila to nejdůležitější: lidskost. Vedle práce stála pevně i její rodina. Po boku manžela Jiřího vychovala tři dcery, z nichž každá si našla vlastní cestu – ve vědě, medicíně i farmacii. Alena tak mohla sledovat, jak se hodnoty, které sama žila, přirozeně přenášejí dál.

Její život není o velkých gestech, ale o vytrvalosti, odpovědnosti a víře v smysl vzdělání. Je ženou, která dokázala spojit odbornost s empatií, tradici s pokrokem a práci s rodinou.

A tak když se ohlédne, vidí za sebou nejen roky, ale především stovky příběhů – studentů, kolegů i vlastní rodiny. Příběh, který nezačal velkolepě, ale stal se výjimečným právě svou opravdovostí.

Svému manželovi kdysi slíbila, že i po jeho smrti bude dál vyrábět jeho vynikající medovinu. Svůj slib stále drží a za svůj tradiční a časově velmi náročný proces, stejně tak za chuť této rodinné medoviny získala několik významných titulů, včetně zlaté medaile z celorepublikové soutěže.